

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nita Prose
THE MAID

Copyright © 2022 Nita Prose Inc.

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04177-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nita Prouz

Sobarica

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Za Džeki

Prolog

Ja sam vaša sobarica. Ja čistim vašu hotelsku sobu, ulazim kao duh dok vi lutate napolju ne mareći za ono što ste ostavili za osobom, za nered, ili ono što bih mogla videti dok vas nema.

Ja praznim vaše kante za smeće i bacam priznanice koje ne želite da drugi vide. Ja vam menjam posteljinu, mogu da procenim da li ste spavali u postelji i da li ste bili sami prethodne noći. Ja vam slažem cipele pored vrata, rastresam jastuke i pronalazim opale vlasi na njima. Vaše? Malo verovatno. Ja čistim za vama nakon što previše popijete i čistim isflekanu dasku toaleta ili nešto još gore.

Kada obavim svoj posao, ostavljam vašu sobu besprekornom čistom. Vaš krevet je savršeno namešten i sva četiri jastuka rastresena kao da niko nikada na njima nije spavao. Prašinu i prljavštinu koja je ostala za vama usisivač je pokupio zauvek. Iz uglancanog ogledala pogled vam uzvrća vaše nedužno lice. Kao da nikada i niste bili ovde. Kao da su sva vaša prljavština, vaše laži i obmane izbrisani.

Ja sam vaša sobarica. Znam toliko mnogo o vama. Ipak, kad se sve sabere i oduzme, šta vi znate o meni?

Ponedeljak

Poglavlje 1

Svesna sam da je moje ime smešno. Nije bilo smešno pre nego što sam prihvatila ovaj posao pre četiri godine. Ja sam sobarica u hotelu *Ridžensi grand*, zovem se Moli. Sobarica Moli. Šala. Pre nego što sam prihvatila ovaj posao, Moli je bilo samo ime koje mi je nadenula moja otuđena majka, koja me ja napustila toliko davno da nemam nikakva sećanja na nju, samo fotografije i priče koje mi je baka pričala. Baka je rekla da je majka smatrala da je Moli slatko ime za devojčicu i da asocira na rumene obraze i kikice, no ispostavilo se da ja nemam ništa od toga. Imam jednostavnu tamnu kosu i strogu, urednu paž frizuru. Pravim razdeljak na sredini – tačno na sredini. Kosa mi je ravna i prava. Volim jednostavnost i urednost.

Imam oštre jagodice i bledu kožu kojoj se ljudi ponekad dive, a ja ne znam zašto. Bleda sam kao čaršavi koje presvlačim, svlačim i navlačim po čitav dan u dvadeset i nešto soba koje održavam za cenjene goste *Ridžensi grand* hotela, butik hotela sa pet zvezdica koji se ponosi „s sofisticiranom elegancijom i primerenom etikecijom za moderno doba“.

Nikada u životu ni pomišljala nisam da ću imati tako visok položaj u jednom tako velikom hotelu. Znam da drugi ne dele moje mišljenje i da smatraju kako je sobarica ništavna i nevažna. Znam da bi svi trebalo da stremimo da postanemo lekari i advokati i bogati tajkuni u svetu nekretnina. Ali ne i ja. Ja sam toliko zahvalna zbog svog posla da svaki dan moram da se uštinem. Zaista. Pogotovo sada, kada nema bake. Bez

nje dom nije dom. Kao da je nestala sva boja iz našeg stana. Ali čim uđem u *Ridžensi grand*, svet ponovo poprima jarke boje.

Kad spustim ruku na sjajni mesingani gelender i krenem da se penjem jarkocrvenim stepenicama koje vode do veličanstvenog ulaza hotela, osećam se kao Doroti koja ulazi u Oz. Ulazim na sjajna okretna vrata i u staklu vidim svoj stvarni odraz – tamna kosa i bleedi ten su sveprisutni, ali rumenilo mi se vraća u obraze i ponovo imam razlog postojanja.

Nakon što prođem kroz vrata, često zastanem da uživam u veličanstvenosti lobija. On nikada ne gubi sjaj. Ne postaje turoban ni prašnjav. Nikada ne postaje zamoran i ne bleedi. Blaženo je isti svakog dana. Sleva su recepcija i konsijerž sa poput opsidijana crnim pultom i otmenim recepcionerima u crno-belom, nalik na pingvine. A tu je i sâm prostran lobi u obliku potkovice, sa finim italijanskim mermerom na podovima iz kojih zrači besprekorna belina a koji pogled vode ka terasi na prvom spratu. Tu su kitnjasti art deko ukrasi i veliko mermerno stepenište koje vas na sprat vodi sjajnim, raskošnim gelenderima, zmijama koje se izvijaju prema zlatnim kuglama i hvataju ih mesinganim čeljustima. Gosti često stoje pored ograde ruku oslonjenih na neki sjajni stub dok posmatraju veličanstveni prizor pod sobom – nosače kako presecaju lobi vukući kofere, goste koji odmaraju u raskošnim foteljama ili parove, čije tajne upija duboki meki baršun smaragdskih dvoseda.

No meni je možda najmiliji miris predvorja, prvi prijatni dah kojim uvlačim miris samog hotela na početku svake smene – mešavinu finih ženskih parfema, teški mošusni miris kožnih fotelja, reska svežina sredstva za poliranje sa mirisom limuna koje se koristi dva puta dnevno na sjajnim mermernim podovima. To je miris duše. Miris života samog.

Svakog dana, kada stignem na posao u *Ridžensi grand*, ponovo se osećam živom, kao deo tkanja, veličanstvenosti i boje. Deo sam šare, jarkog jedinstvenog kvadrata utkanog u tapiseriju.

Baka je imala običaj da kaže: „Ako voliš svoj posao, nikada u životu ni dana nećeš raditi.“ I u pravu je. Svaki dan na poslu za mene je radostan. Rođena sam da radim ovaj posao. Volim da čistim, volim svoja kolica sa sredstvima za čišćenje i volim svoju uniformu.

Nema ničeg lepšeg od savršeno opremljenih kolica ujutro. Ona su, prema mom skromnom mišljenju, obilje darova i lepote. Sveže i lepo

upakovani sapuni koji mirišu na cvet pomorandže, slične bočice šampona *krebri* i *ivlin*, četvrtaste kutije maramica, rolne toalet papira upakovane u foliju, izbeljeni beli peškiri u tri veličine – za kupanje, za ruke i za lice – i gomile ukrasnih podmetača za poslužavnik za čaj. I najzad, ali nikako najmanje važno, komplet sredstava za čišćenje u koje spadaju praško, politura za nameštaj sa mirisom limuna, blago namirisane antiseptične kese za smeće, kao i nimalo zanimljiva gomila bočica sa raspršivačem u kojima su rastvarači i sredstva za dezinfekciju, složena u borbenu formaciju i spremna da se bori protiv svake mrlje, bilo da je u pitanju trag šolje od kafe, bljuvotina – ili čak i krv. Dobro opremljena kolica za održavanje su pokretno sanitarno čudo; mašina za čišćenje na točkovima. I kao što sam rekla, to je divno.

A moja uniforma. Kada bih morala da biram između uniforme i kolica, mislim da ne bih mogla da donesem odluku. Moja uniforma je moja sloboda. To je najbolji ogrtač nevidljivosti. U *Ridžensi grand* hotelu svakog dana se šalje na hemijsko čišćenje u hotelsku perionicu koja se nalazi u vlažnoj utrobi hotela, malo dalje od garderobe za osoblje, niz hodnik. Svakog dana, pre nego što stignem na posao, ostavljaju mi uniformu na vratima mog ormarića. Donosi se umotana u tanku prijanjavajuću foliju sa malom nalepnicom na kojoj je crnim markerom napisano moje ime – čista, dezinfikovana, tek ispeglana i miriše na mešavinu svežeg bibera, bazena u zatvorenom i praznine. Novi početak. Kao da su prethodni dan i mnogi dani pre njega izbrisani.

Kada obučem svoju uniformu – ne neukusnu uniformu u stilu Dauntonске opatije čak ni kliše uniformu *Plejbojeve* zečice, već zaslepljujuće belu, uštirkanu košulju i usku crnu suknju (od elastične tkanine da bih mogla lakše da se saginjem u njoj) – osećam se potpuno. Kada se obučem za radni dan, osećam se samouverenije, kao da znam šta da kažem i uradim – barem najčešće. A kada na kraju radnog dana skinem uniformu, osećam se nago, nezaštićeno i nedovršeno.

Istina je da često ne umem da se snađem u društvenim situacijama; kao da svi igraju neku komplikovanu igru sa složenim pravilima koja svi znaju, ali koju ja uvek igram prvi put. Zabrinjavajuće redovno grešim u pravilima lepog ponašanja, vređam kada želim da udelim kompliment, pogrešno tumačim govor tela, kažem pogrešne stvari u pogrešno vreme. Samo zbog bake znam da osmeh ne znači nužno da je

neko srećan. Ponekad vam se ljudi smeše kada vam se smeju. Ili će vam zahvaliti kada zaista žele da vas tresnu preko lica. Baka je govorila da se popravljam u čitanju ponašanja drugih – *svaki dan u svakom pogledu, mila moja* – ali sada se, bez nje, mučim. Ranije sam, kad bih se vratila kući s posla, otvorila vrata i zasula je pitanjima koja sam skupljala tokom dana. „Kod kuće sam! Bako, da li kečap zaista čisti mesing ili da se držim soli i sirceta? Da li je istina da neki ljudi piju čaj sa šlagom? Bako, zašto su me danas na poslu zvali Rumba?“

Ali sada, kada se vrata otvore, nema: „Oh, Moli, mila, mogu sve da ti objasnim“, ili: „Hajde da ti spremim lepu šolju čaja pa ću ti odgovoriti na sve to.“ Sada mi se naš udobni dvosobni stan čini šuplje i beživotno i prazno, kao pećina. Ili mrtvački sanduk. Ili grob.

Mislim da mene nikada ne zovu na žurke zato što mi je teško da tumačim izraze lica, premda žurke zaista volim. Čini se da sam neprijatan sagovornik, i ako verujete glasinama, nemam prijatelja mojih godina. Iskrena da budem, ovo je potpuno tačno. Nemam prijatelja mojih godina; zapravo, imam veoma malo prijatelja u bilo kojim godinama.

Ali na poslu, kada nosim uniformu, uklapam se. Postajem deo dekora hotela, kao i crno-bele tapete na pruge koje ukrašavaju brojne hodnike i sobe. U uniformi, ako ćutim, mogu da postanem bilo ko. Mogli biste da me vidite na prepoznavanju u policiji i ne biste me izdvojili, premda ste prošli pored mene deset puta u toku dana.

Nedavno sam napunila dvadeset pet godina; „čtvrt veka“, rekla bi mi sada moja baka da može nešto da mi kaže. Što ne može, jer je mrtva.

Da, mrtva. Zašto da to nazivamo drugačije nego što jeste? Nije preminula, kao što umine blagi povetarac što miluje vres. Gospodin Aleksander Snou, menadžer hotela, iznenadio se što me vidi. Podseća me na sovu. Ima naočare sa ramom od kornjačevine koje su prevelike za njegovo dežmekasto lice. Proređena kosa mu je zalizana unazad i ima naglašen udovičin špic. Nikome se drugom u hotelu ne dopada mnogo. Baka je govorila: *Nije važno šta drugi misle; važno je šta ti misliš*. I ja se slažem. Moraš živeti prema svom moralnom kodeksu, a ne slepo pratiti stado.

„Moli, šta radiš ovde?“, pitao je gospodin Snou kada sam se pojavila na poslu dan posle bakine smrti. „Primi moje saučešće. Gospodin

Preston mi je rekao da ti je baka juče preminula. Već sam organizovao zamenu za tebe. Pretpostavio sam da ćeš uzeti slobodan dan.“

„Gospodine Snou, zašto ste to pretpostavili?“, pitala sam. „Kao što je baka stalno govorila, *kada se bavite pretpostavkama, onda nas prave budalama**.“

Gospodin Snou je izgledao kao da će povratiti miša. „Molim te, primi moje saučešće. I da li si sigurna da ne želiš slobodan dan?“

„Baka je umrla, ne ja“, odgovorila sam. „Šou se nastavlja, znate.“

Razrogačio je oči, što je možda nagoveštavalo zaprepašćenje. Nikada to neću razumeti – zašto je ljudima istina šokantnija od laži.

No gospodin Snou je popustio. „Kako želiš, Moli.“

Nekoliko minuta kasnije bila sam u jednoj od svlačionica za osoblje i oblačila uniformu kao i svakog dana, baš kao i jutros, i kao što ću činiti sutra, i pored toga što je danas umro neko drugi, ne moja baka. I ne kod kuće, već u hotelu.

Da. Tako je. Danas sam na poslu, u postelji njegove hotelske sobe, zatekla jednog gosta veoma mrtvog. Gospodina Bleka. Čuvenog gospodina Bleka. Osim toga, moj radni dan je bio normalan i pre toga.

Nije li zanimljivo kako jedan seizmički događaj može da vam izmeni sećanje na ono što se desilo? Radni dani obično klize jedan u drugi, svakodnevnih zadaci se mešaju jedan s drugim. Kante za smeće koje praznim na trećem spratu se stapaju sa onima na četvrtom. Mogla bih se zakleti da čistim apartman 410, soba u uglu gleda na zapadnu stranu ulice, ali zapravo sam na drugom kraju hotela, u sobi 430, u sobi u uglu sa istočne strane, koja je odraz u ogledalu apartmana 410. Ali tada se desi nešto neuobičajeno – kao što je to što sam pronašla mrtvo telo gospodina Bleka u postelji – i iznenada se dan iskristališe, u času iz gasovitog pređe u čvrsto stanje. Svaki trenutak postaje nezaboravan, jedinstven u odnosu na sve druge radne dane pre toga.

Ovaj seizmički događaj desio se danas, oko tri sata posle podne, pred kraj smene. Već sam očistila sve meni dodeljene sobe, pa i penthaus Blekovih na četvrtom spratu, ali sam morala da se vratim u ovaj apartman da dovršim čišćenje kupatila.

* Igra reči na englesku reč *assume*, *ASS out of U and Me*. Odnosno *Praviš magaraca od tebe i mene*. (Prim. prev.)

Nemojte ni na trenutak pomisliti da sam aljkava ili neorganizovana samo zato što sam dva puta čistila penthaus Blekovih. Kada čistim sobu, napadam je od vrha do dna. I ostavljam je besprekorno čistom – nijedna površina ne ostaje neobrisana, ne ostavljam za sobom prljavštinu. Čistoća je pola zdravlja, moja baka je govorila, i ja verujem da je bolje živeti prema tom načelu nego prema većini drugih. Ne preskačem ćoškove, čistim ih dok ne zasijaju. Nijedan otisak prsta ne ostaje, nijedna fleka.

Tako da nije da sam se prosto ulenjila i rešila da ne očistim kupatilo Blekovih kada sam tog jutra očistila ostatak apartmana. *Au contraire*, u kupatilu se nalazio gost za vreme moje prve sanitarne posete. Žizel, trenutna supruga gospodina Bleka, uskočila je pod tuš čim sam stigla. I premda mi je dala dozvolu (manje-više) da očistim ostatak penthauusa dok se ona kupa, zadržala se prilično dugo pod tušem, toliko čak da je para počela da se provlači i kulja napolje kroz pukotinu na dnu vrata.

Gospodin Čarls Blek i njegova druga supruga, Žizel Blek, dugogodišnji su stalni gosti *Ridžensi grand* hotela. Svi ih u hotelu poznaju; svi ih u državi poznaju. Gospodin Blek odseda – ili pre, odsedao je – kod nas najmanje jednom nedeljno svakog meseca dok je nadgledao svoje nekretnine u gradu. Gospodin Blek je – bio je – čuveni posrednik, magnat, tajkun. On i Žizel su se često pojavljivali u tabloidima. Njega bi opisali kao „sredovečnog srebrnog lisca“, premda je važno reći, da bi se izbegla zabuna, da nije bio od srebra i nije bio lisac. Žizel su, međutim, često opisivali kao „mladu, vitku, trofejnu pripadnicu visokog društva“.

Ovaj opis sam smatrala pozitivnim, ali je baka, kada ga je pročitala, izrazila neslaganje. Kada sam je pitala zašto, rekla je: *Važno je ono što je između redaka, ne u njima.*

Gospodin i gospođa Blek bili su kratko u braku, oko dve godine. Mi u *Ridžensi grand* hotelu smo imali sreće što je ovaj cenjeni par redovno posećivao naš hotel. To nam daje prestiž. Što opet znači više gostiju. Što opet znači da imam posao.

Jednom mi je, pre dvadeset i tri meseca, kada smo šetale finansijskim distriktom, baka pokazala sve zgrade koje su bile u vlasništvu gospodina Bleka. Nisam bila svesna da poseduje četvrtinu grada, ali avaj, tako je. Ili je posedovao. Ispostavlja se da ne možeš ništa da poseduješ kada si leš.

„Ne poseduje *Ridžensi grand* hotel“, rekao je jednom prilikom gospodin Snou za gospodina Bleka dok je gospodin Blek još bio veoma živ. Gospodin Snou je svoj komentar propratio smešnim, malim frktnjem. Ne znam šta je to trebalo da znači. Jedan od razloga što mi se dopala Žizel, druga žena gospodina Bleka, jeste činjenica da mi ona stvari govori vrlo jasno. I koristi reči.

Jutros sam penthaus Blekovih, kada sam došla prvi put, počistila od plafona do poda – izuzev kupatila jer je Žizel bila unutra. Činilo se da nije svoja. Primetila sam po dolasku da su joj oči crvene i natečene. Alergija? Pitala sam se. Ili možda tuga? Žizel se nije zadržavala. Prilično brzo po mom dolasku otrčala je u kupatilo i zalupila vratima za sobom.

Nisam dozvolila da njeno ponašanje utiče na moj posao. Upravo suprotno, odmah sam se bacila na posao i energično očistila sobu. Kada je bila u savršenom redu, stala sam pred zatvorena vrata kupatila sa kutijom papirnih maramica i pozvala Žizel onako kako me je gospodin Snou naučio. „Vaše sobe su vraćene u savršeno stanje! Vratiću se kasnije da očistim kupatilo!“

„U redu!“, odgovorila je Žizel. „Nema potrebe da vičeš! Bože!“ Kada je najzad izašla iz kupatila, pružila sam joj maramice u slučaju da je zaista alergična na nešto ili žalosna. Očekivala sam razgovor, jer je obično vrlo pričljiva, ali je žurno otišla u spavaću sobu da se obuče.

Tada sam izašla iz apartmana i radila na četvrtom spratu, pospremla sobu za sobom. Rastresala sam jastuke i glancala pozlaćene ramove ogledala. Sredstvima u spreju čistila sam fleke sa tapeta i zidova. Skupljala u hrpu isflekane čaršave i vlažne peškire. Dezinfikovala porcelanske toalete i umivaonike.

Na polovini posla na tom spratu napravila sam kraću pauzu da spustim kolica u podrum gde sam u perionici ostavila dve velike teške kese pune isflekanih čaršava i peškira. Uprkos zagušljivosti u podrumskim prostorijama i uslovima koje su jarka neonska svetla i niska tavanica pogoršavali, osećala sam olakšanje što sam ostavila kese tu. Kada sam se vratila nazad u hodnik, osećala sam se mnogo lakše, premda malčice oznojeno.

Odlučila sam da posetim Huana Manuela, perača sudova u kuhinji. Zujala sam kroz lavirint hodnika, skretala na poznatim mestima – levo, desno, levo, desno – kao dresirani miš u lavirintu. Kada sam stigla do

širokih vrata kuhinje i ušla, Huan Manuel prestao je da radi sve što je radio i smesta mi doneo veliku čašu hladne vode sa ledom na kojoj sam mu mnogo bila zahvalna.

Nakon kratkog, prijatnog razgovora, napustila sam ga. Zatim sam uzela čiste peškire i čaršave u prostorijama za osoblje. A zatim se popela na svežiji vazduh prvog sprata i počela da čistim novi niz soba, u kojima sam krajnje sumnjivo dobila veoma male napojnice, ali više o tome kasnije.

Kada sam pogledala na sat, bilo je oko tri. Bilo je vreme da se vratim na četvrti sprat i očistim kupatilo gospodina i gospođe Blek. Zastala sam ispred njihovih vrata da oslušnem da se uverim da li nekoga ima unutra. Pokucala sam, kako nalaže protokol. „Održavanje!“ rekla sam glasnim ali učtivo autoritativnim tonom. Nije bilo odgovora. Uzela sam univerzalnu ključ-kartu i ušla u njihov apartman vukući kolica za sobom.

„Gospodine i gospođu Blek? Smem li da dovršim sanitarnu posetu? Zaista bih želela da vašu sobu vratim u savršeno stanje.“

Ništa. Jasno je bilo, ili sam bar ja tako mislila, da su muž i žena izašli. Tim bolje po mene. Mogu posao da obavim temeljno i bez smetnji. Pustila sam da se teška vrata zatvore za mnom. Prešla sam pogledom preko dnevne sobe. Nije bila onakva kakvu sam je ostavila pre nekoliko sati, uredna i čista. Zaveses su bile navučene preko impresivnih prozora koji su se podizali od poda do tavanice i koji su gledali na ulicu, a na staklenom stočiću je bilo prevrnuto nekoliko malih boca skoča iz mini-bara, poluprazna staklena čaša pored njega i neispušena cigareta, izgužvana maramica na podu, a na divanu se nalazilo udubljenje na mestu gde je stražnjica onoga ko je tu sedeo ostavila otisak. Žizelina žuta tašna nije više bila tamo gde sam je tog jutra videla, na radnom stolu pored ulaza, što je značilo da je otišla u obilazak grada.

Posao sobarice nikada nije završen, pomislila sam za sebe dok sam skidala jastuk sa divana, rastresala ga i vraćala na mesto, pa gladila sve zaostale nesavršenosti. Pre nego što sam počistila sto, rešila sam da proverim u kakvom su stanju ostale sobe. Počinjalo je da liči da ću morati čitav apartman da čistim iz početka.

Krenula sam u spavaću sobu u stražnjem delu apartmana. Vrata su bila otvorena, i jedan od mekih, belih hotelskih ogrtača ležao je na podu tik ispred praga. Sa moje tačke gledišta, mogla sam da vidim orman

u spavaćoj sobi i videla sam da su jedna vrata još otvorena, baš onako kako sam ih ostavila tog jutra jer je sef u njemu takođe bio otvoren pa orman nije mogao da se propisno zatvori. Nešto od sadržaja sefa je još bilo netaknuto – to sam smesta videla – ali je приметно bilo da predmeti koji su me tog jutra zaprepastili više nisu bili tu. Na neki način, ovo je bilo olakšanje. Odvratila sam pažnju od ormara, pažljivo prekoračila ogrtač na podu i ušla u spavaću sobu.

I tek tada ga videla. Gospodina Bleka. Nosio je isto odelo sa dvostrukim kopčanjem koje je imao i ranije kada je naleteo na mene u hodniku, samo što više u džepu na grudima nije bilo papira. Ležao je, na leđima, na krevetu. Krevet je bio razmešten, a posteljina izgužvana, kao da se mnogo prevrtao pre nego što se smestio na leđa. Glavu je spustio na jedan jastuk, ne na dva, a druga dva jastuka su ležala nakrivo pored njega. Moraću da pronađem obavezni četvrti jastuk, koji sam sasvim sigurno stavila na krevet jutros kada sam krevet nameštala, jer je đavo, kako kažu, u detaljima.

Gospodin Blek nije imao cipele, nalazile su se na drugom kraju prostorije. Sećam se toga jasno jer je jedna bila okrenuta prema jugu, a druga prema istoku, i ja sam smesta znala da je moja profesionalna dužnost da obe cipele okrenem u istom pravcu, i da raspletom upletene pertle pre nego što sam napustila prostoriju.

Naravno, moja prva misao pri pogledu na prizor nije bila da je gospodin Blek mrtav. Već da čvrsto spava nakon što je u dnevnoj sobi uživao u više nego jednom trostrukom viskiju u toku poslepodneva. Ali sam, nakon pažljivijeg osmatranja, u sobi primetila i neke druge neobičnosti. Na noćnom stočiću sa leve strane gospodina Bleka nalazila se otvorena bočica lekova koju sam prepoznala kao Žizelinu. Mnogo malih plavih pilula prosulo se iz bočice, neke su pale na noćni stočić, a druge na pod. Dve tablete bile su izdrobljene u fini prah koji je sada bio utisnut u tepih, nakon što je neko stao na njih. Ovo će zahtevati usisavanje snažnim vakuumom, a zatim i posipanje praška za čišćenje tepiha da bi se tepih vratio u savršeno stanje.

Ne dešava se često da uđem u apartman i zateknem gosta kako čvrsto spava u postelji. Zapravo je mnogo uobičajenije da nabasam na goste u sasvim drugačijem stanju – *in flagrante*, kako to kažu na latinskom. Većina gostiju koja odluči da spava, ili se upušta u privatne aktivnosti

dovoljno je učtiva da upotrebi *Ne uznemiravaj: spavam* znak koji uvek ostavim na stolu pored ulaza upravo za takve slučajeve. I većina gostiju se smesta oglasi ako ih slučajno zateknem u nezgodnom trenutku. Ali ne i gospodin Blek; on nije povikao i nije mi naložio da se „čistim“ što je bio njegov uobičajeni način da me otpusti ako bih došla u pogrešnom trenutku. Ostao je da leži i čvrsto spava.

Tek sam tada shvatila da ga nisam čula kako diše za tih deset sekundi, ili nešto više, koliko sam stajala na vratima spavaće sobe. Jednu stvar znam o ljudima koji čvrsto spavaju, jer je moja baka bila od njih, a to je da nijedna usnula osoba ne spava toliko duboko da sasvim prestane da diše.

Pomislila sam da je mudro da proverim da li je gospodin Blek dobro. I to je profesionalna dužnost sobarice. Zakoračila sam sitnim korakom prema njemu da mu pažljivije osmotrim lice. Tada sam primetila koliko je sivo, natečeno i... izrazito nezdravo. Oprezno sam se još više približila, prišla sasvim postelji i nadvila se nad njim. Bore su mu bile duboko urezane, usta razvučena u kez, premda ovo teško da je, za gospodina Bleka, bilo neobično. Oko očiju je imao neobične male tragove nalik na crvene i ljubičaste tačkice kao ubode. Tek tada se u mom umu oglasila uzbuna. Tek u tom trenutku sam u potpunosti postala svesna uznemirujuće činjenice da je u ovoj situaciji mnogo više pogrešnog nego što sam na samom početku uvidela.

Polako sam pružila ruku i potapšala gospodina Bleka po ramenu. Bilo je kruto i hladno, kao komad nameštaja. Spustila sam šaku pred njegova usta u očajničkoj nadi da ću osetiti dah kako izlazi iz njega, ali uzalud.

„Ne, ne, ne“, rekla sam pa prislonila dva prsta na njegov vrat da potražim puls koji nisam pronašla. Zgrabila sam ga za ramena i protresla. „Gospodine! Gospodine! Probudite se!“ Budalasto je bilo to uraditi, sada kada o tome razmislim, ali u to vreme mi se činilo u velikoj meri nemoguće da bi gospodin Blek mogao biti mrtav.

Kada sam ga pustila, sručio se na krevet a glava mu je gotovo neznatno očešala uzglavlje. Tada sam se povukla od kreveta kruto držeći ruke pored tela.

Odvukla sam se do noćnog ormarića na kom se nalazio telefon i pozvala recepciju.

„Recepcija *Ridžensi grand* hotela. Kako mogu da vam pomognem?“